ապաւինելով յախաստանի եւ ի խաղաղութեան կարենայ ապաստանել իր եկեղեցւոյն» . . . :

Մարդ կարդալով այս տողերը, որոնք այնքան հեռու են զայն ստորագրողին իսկ համոզումը ըլլալէ և որոնք կը նկրտին առաքինութեան և ուղղամտութեան դափնեպսակով զարդարելու ճակատը մարդու մը՝ որ բարոյական ինկածութեան ամէնէն զազիր երևոյթները ի յայտ կ'ածէ ոչ միայն ցոփակեաց կեանքի մը գայթակղութիւնը սփռելով իր չուրջը, այլ կը դաւէ իր Եկեղեցիին դէմ նենգութեամբ՝ գաղտնի և ծածուկ բանակցութիւններով, և չի վարանիր՝ իր հօտին կամքին հակառակ՝ իշխելու համար օտար միջամտութիւն հրաւիրելու և իր հակառակորդները իբր մատնիչ ներկայացնելու և օտար կառավարութիւններ անոնց դէմ գրգռելու, պարզապէս կ'ահաբեկի և իր աչքին առջև կը մեծնայ պատկերը, անոնց որոնք ոչ մէկ տէր ու տիրական, ոչ մէկ ոյժ ու ազդեցութիւն, ո՛չ մէկ նեցուկ ու յենարան ունենալով, քաջութեամբ կը դիմագրաւեն այնքան հզօր ազդեցութեանց և ոյժերու դէմ, միայն հաւատքով ու համոզումով և աշխարհիկ կեանքի վայելքներու արհամարհանքով՝ խստաբեր կեանքի մը ընծայած առաքինութեան շնորհին ուժով օծուն, կուրծք